

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΟΜΙΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΤΗΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΩΝ
ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Γέγεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις
πρὸ ὀνόματι αὐτοῦ Ἰησοῦν αὐ-
τὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ
ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.»

(Ματθ. α'. 21)

ἌΜΑΡΤΙΑ λέγεται, ἀγαπητοὶ χριστιανοί, ἡ παράβασις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ· εἴτε τοῦ γραπτοῦ, εἴτε τοῦ φυσικοῦ τοῦ ἐγκεχαραγμένου εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν ἀνθρώπων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Θεὸς ἔθηκε τὸν ἄνθρωπον ἀναμάρτητον· αὐτὸς ὡς ἐλεύθερος, ἐνεκα ὑπερηφανείας παρήκουσε τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός, καὶ ἐβύβηκε ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. καὶ μετ' αὐτῆς εἰσῆλθον ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἔχθρα, αἱ λύπαι, αἱ ἀσθένειαι, αἱ δυστυχίαι καὶ τέλος ὁ θάνατος· ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἁμαρτίας, τὰ ὅποια ὁ θεὸς Παῦλος ὀνομάζει «ὀψώνια αὐτῆς» (Ρωμ. γ'. 23).

Ὁ ἄνθρωπος βδελυρὸς καὶ ἀκάθαρτος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη φιλικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε Ἅγιος, διότι ἡ ἁμαρτία ἦτο μεσότοιχον χωρίζον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Χωρισμένος λοιπὸν διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ, ἐπλανᾶτο εἰς βαθύτατα καὶ ζοφερώτατα σκόνη, εἰς μεγίστας πλάνας καὶ ψεύδη, καὶ ἦτο ὀλοτελῶς ἐρριμμένος εἰς τὰ πάθη τῆς σαρκός, καὶ οὐδόλως γνωρίζων τί εἶναι πνευματικὴ ζωὴ, τί εἶναι ἀρετὴ. Ἐφ' ὅσον δ' ἐπληθύνετο ἡ ἀνθρωπότης, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπληθύνοντο καὶ αἱ κακίαι, καὶ ἤϋξανεν ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ τέλους δὲ ἦλθε καὶ ἐποχὴ τοιαύτη, τὸσον μαῦρη καὶ ζοφερά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπότης ἐφθισεν εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἁμαρτίας, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κακίας! — Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο πλέον ἄνθρωπος, ἀλλ' οὔτε θηρίον τούλάχιστον. Εἶχεν ἐξομοιω-

θῆ ἐντελῶς μὲ τοὺς μαύρους δαίμονας, τοὺς ὁποῖους ἐλάτρευεν ὡς Θεούς! Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὰ βρέφη τὰ ἄκακα ἐκαίοντο ἀστέρως εἰς τοὺς θεοὺς ὡς θυσία. Οἱ δούλοι ἐρρίπτοντο ἀσπλάγγως εἰς τὰ θέατρα διὰ νὰ κατασπαράχθωσι παλαίοντες μὲ ἀγρίας τίγρεις καὶ λέοντας πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν θεατῶν. Δηγεῖται μάλιστα διάσημος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἱστορικός, ὅτι πλούσιος τις Ῥωμαῖος φιλοξενῶν φίλον τοῦ τινος διέταξε νὰ σφάζωσιν ἐνώπιόν των ἓνα δούλον του, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ ὁ φίλος του τοιοῦτον θέαμα, ὁποῖον δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε! Ὅτε δὲ ἀπέθανεν εἰς ἄλλος πλούσιος, δὲν ἐνθυμῶμαι πόσοι δούλοι ἱστοροῦσιν, ὅτι ἐσφάγησαν ὡς θύματα ἐξιλωτικὰ εἰς τὴν ψυχὴν του!

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ταῦτα τὰ φρικώδη, ἀγαπητοί, ἀλλ' ἀκόμη κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ γάμος περιεφρονεῖτο· ἡ δὲ πορνεία καὶ πᾶσα ἄλλη ἀκαθαρσία ἐθεωρεῖτο, καὶ ἦτο μάλιστα θρησκευτικὴ τελετὴ! Οἱ ἄνθρωποι ἀλειφόμενοι μὲ πῖσαν ἐκαίοντο ὑπὸ τῆς ἐξουσίας διὰ νὰ φωτίζωσιν ὡς φαίνοι τοὺς διασκεδάζοντας πλουσίους Ῥωμαίους! Οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ αὐτοκράτορες, τέρατα ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπου, λατρευόμενοι μάλιστα καὶ ὡς Θεοί, ἔθετον πῦρ εἰς τὰς πρωτεύουσας των διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν θηριώδη περιέργειάν των! Ἐν γένει δὲ διεπράττοντο τοιαῦτα, διὰ τὰ ὅποια ἐφριττον καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες, αἱ ὁποῖοι τὰ ἐνέπνεον. — Εἰς τοσαύτην φρικωδεστάτην ἀθλιότητα καὶ δυστυχίαν εἶχε φέρει ἡ ἁμαρτία τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα.

Οἱ σοφοὶ ἐζήτουν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν ταύτην· ἀλλ' ἔβλεπον, ὅτι οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἠδύνατο νὰ τοὺς βοηθήσῃ, οὐδὲ νὰ συγκρατήσῃ τὴν δύστηνον ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος ὀλονεν τὴν ἔφερον εἰς τὴν τελείαν καταστροφὴν! Ἀπηλπισμένοι λοιπὸν καὶ ἀπογοητευμένοι ὕψωνον τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω μετὰ λύπης βαθείας, καὶ ἔλεγον πρὸς τὴν δύσμοιρον ἀνθρωπότητα: «*Εἰ μὴ τινὰ ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπέμψῃ κηθόμενος ὑμῶν, καθεδούρτες ἀνδιετέλεϊτε τὸν ἐσαεὶ χρόνον*» δηλαδή: «*Ἐὰν δὲν σὰς ἀποστείλῃ ὁ Θεὸς τινὰ ἐκ*

τοῦ οὐρανοῦ, σπλαγχνιζόμενος ὑμᾶς, θέλετε κοιμᾶσθαι διαρκῶς χωρὶς κἄν νὰ κατανοήτε εἰς ποίαν καταστροφὴν, εἰς ποῖον βάραθρον τρέχετε.

Εἰς καὶ μόνος λαός, ὁ Ἰουδαϊκός, ἐκράτει τὴν ἀλήθειαν, καὶ διέφερε κάπως ὅλης τῆς ἄλλης ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ καὶ οὗτος δὲν εἶχε, παρὰ φύλλα μόνον, φύλλα χωρὶς καρπῶν, καθὼς εἶπε περὶ αὐτοῦ ὁ Χριστὸς (Ματθ. κα'. 18).

Τότε λοιπὸν κατὰ τὴν μαῦρην ταύτην ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης εἶχε κατασυντριφθῆ διὰ τῆς ἁμαρτίας, ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐπέβλεψεν εὐμενῶς ἐπ' αὐτὴν, καὶ, εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὴν, ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχασίν του, τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν Ἀδὰμ, ὅτε ἐξέβαλλεν αὐτὸν τοῦ Παραδείσου· δηλαδή ὅτι τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς ἤθελε κατασυντριφῆ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διαβόλου, τοῦ αἰτίου τῆς ἁμαρτίας (Γενέσ. γ'. 15).

Ταπεινὴ ἀλλ' ἁγία καὶ ἀμειψτος Παρθένος ἠρραβωνισμένη μὲ δίκαιον καὶ εὐσεβῆ ἄνδρα «πρὶν ἢ συνελθεῖν εὐρέθη ἐν νυκτὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη κλῆθρα ἀπολύσαι αὐτὴν. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων: Ἰωσήφ, υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ· ἡ γυναικὰ σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐστὶν Ἁγίου. Τέξεσθαι δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. α'. 18-21). Ἡ χαρμόσυνος δ' αὕτη ἀγγελία τοῦ ἀγγέλου ἐξεπληρώθη τέλος, καὶ ἡμεῖς λυτρωθέντες διὰ τοῦ γεννηθέντος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου» (Συμβόλ. ἄρθρ. γ'), ἐορτάζομεν χαίροντες τὴν Γέννησιν Αὐτοῦ κατ' ἔτος.

Ἐγεννήθη βρέφος ταπεινὸν ἐν εὐτελεστάτῃ φάτνῃ. Τοῦτο δὲ ἦτο ὁ σαρκωθείς Ἰψίτος Θεός, τὸν ὁποῖον ποιμένες εὐηγγελίσθησαν, ἄγγελοι ἐδοξολόγησαν, μάγοι προσεκύνησαν! Διὰ τὸ βρέφος τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων Προφητῶν ἐκράζεν ἀγαλλόμενος καὶ ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας: «*Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός, καὶ ἐδόθη*